

Nultý ročník akce objedeme Rokytnici První letošní akce OS JSLK se odstartovala ze stanice Kašparka. Před samotným startem proběhlo několik hovorů na téma, zda přijet nebo nepřijet, případně proč. Po desáté jsme naběhli s Petrem Štřelcem do výběhů s vodítky a lapili Megana a Benjiho. Protože se nikdo neozval, že by dojel, již jsme nečekali a v 11:00 jsme za hojné účasti dvou jezdců zahájili start před hlavní bránou. (foto) Trasa vedla zpočátku do kopce při zelené turistické cestě, kousek pod Hotelem U Nás jsme se dali doleva a jeli lesem po pěkné pěšině. Vyjeli jsme na louce, kde jsem spatřila zbytky sněhu kde jsem spatřila zbytky sněhu jakožto na Hořice neobvyklou věc, protože tam v pátek všechno kvetlo. Koníkům jsme pod Obrázkem dali napít a opět zajeli do lesa. Vyjeli jsme na louce, kde jsme si pěkně zacválali. Přešli jsme místní silničku a skočili první potok. Cesta mírně klesala kolem hospůdky, avšak jen krátce. Jako záchytný bod mi v mysli utkvěl kus vybetonované cesty, na které by okovaní koníci měli jistě problém. Začalo stoupaní do Sedla pod Dvoračkami. Zpočátku byla suchá velmi pěkná cesta se smrkovým jehličím, ale jak jsme nabírali nadmořskou výšku, začala být mokrá. Překonali jsme dřevěný mostek přes vodu a dál stoupali. Začínali se objevovat menší či větší zbytky sněhu a přibývala i mlha. Když se před námi objevil sněhový flek asi 80 cm vysoký a nebylo vidět, kde končí, měla jsem chuť otočit Benjiho a jet zpátky. Zvědavost nás však přemohla a my podobných míst potkali ještě několik. Tohle byl jeden z okamžiků, kdy jsem začala chápat, proč má westernové sedlo hrušku: protože když se váš kůň propadne do závěje, vyhrabe se a následně opět ztratí pevnou půdu pod nohama, hruška vás drží. Tak se opakoval drsný krkonošský terén až ke krmelci, kde již nebylo možné mokrou sněhovou pokrývkou cca 120 cm dalších 200 metrů překonávat. Uznali jsme tedy, že tudy cesta nevede. Vytáhli jsme teda alespoň fotoaparáty a vytvořili důkazný materiál. (foto) Pak jsme se vydali "Jabloneckou cestou" zpět, pokochali jsme se výhledem na okolní krásy (foto) a minuli turisty v botaskách. Ti budou mít radost. Jak jsme klesali, minuli jsme strmou odbočku. Petr v té chvíli řekl: „Pěkná odbočka, ale nevím, kam přesně vede, proto po ní nepojedem“. Ovšem když jsem vražednou odbočku minula asi 5 koňskými kroky, Petr názor k mé nevelké radosti změnil. V tu chvíli mi vlasy pod přilbou začaly vstávat, v očích smrt a mě nezbývalo nic jiného než Benjiho na odbočku nasměrovat a dát se na modlení. No zrovna příjemný pocit jsem neměla, ale nakonec jsme to ve zdraví zvládli. A že by trochu adrenalinu? No Ivete, tak si (před zkouškami) zvykej! Vyjeli jsme kdesi v místech "Liščího doupěte" a napojili se na potok, který jsme chtěli překonat. Ze začátku našťěstí stylem „podíváme se, jestli tu není mostek“. A ejhle, asi po kilometru jsme na něj skutečně narazili. Ještě před tím jsme se však díky kolem jdoucím turistům stačili zvěčnit u Huťského vodopádu. Minuli jsme osamocenou chaloupku (Rokytno 166) a zamířili doprava do lesa. Pokud si dobře vzpomínám, tak jsme se dostali po loukách k menšímu lyžařskému vleku, který měl v jednom místě lana téměř na zemi. Ta jsme překonala, jako když parkuroví jezdci začínají práci na bariérách. Pak následoval další oříšek a to u větší sjezdovky. Tím bylo jít dolů přímo pod lanem. Tento úsek našťěstí nebyl nijak dlouhý, takže to šlo. Ocitli jsme se na asfaltové silničce u dalšího vleku a po louce zamířili do lesa, kde jsme viděli poměrně dost srnek. Po klesání v lese jsme se ocitli na loukách zemědělece Bachtíka. Po nich jsme zamířili na zákoutí, u rybníčku dali koníkům napít a škrábali se do stráně, kde se nám opět přes cestu mihla srnčí zvěř. Vstup na louku byl zajímavý překonáním ležící pásky na zemi. Pastviny byli často dělené spadlou páskou, kterou koníci vždy bez problémů překonali. A také poměrně častými stružkami vody. Louky ke kapliče jsme přecválali a pak jsme krokem klesali k civilizaci. Z té si pamatuji jen mateřskou školku s jarní výzdobou. Při přecházení hlavní silnice nejelo žádné motorové vozidlo a tak jsme mohli nakrátko spatřit typické krkonošské chaloupky. Pak jsme doslova po prdeli slezli travnatý hup. Mezi chaloupkami a dětičkami volajícími: „Jéééééé, koníček!“ jsme vystoupali vzhůru. Připojili jsme se na žlutou turistickou značku, takže jsme viděli pěkné kousky z dřevosochání. Zastavili jsme se u Starého kravína, pozdravili kamarády a zkontrolovali nově vytvořené úvaziště pro koně. Nyní nás čekala cesta na Háskov do stylové hospůdky na dobré jídlo. Megan s Benjím na nás vzorně počkali a pak se krokem okolo pštrosů jelo domů. Tam jsme koníkům dali zaslouženou ovesnou odměnu a pustili je do výběhu mezi jejich čtyřnohým kamarády. A tak se nultý ročník akce OBJEDEM ROKYTNICI vřadil na výbornou, jen pro příští rok počítáme s větší účastí a menší dávkou adrenalinu. Za účastníky Iveta Jelínková